

— Em lạnh ư ?

Nàng đáp nhỏ nhỏ :

— Vâng, em lạnh,

— Chúng mình về thôi,

Chàng diu nàng trèo lên phiến đá để quần áo.

Thốt nhiên chàng cất tiếng:

— Này, Tiểu Phi ?

— Gì anh?

— Sao em chưa bắt anh ?

Tiểu Phi tái mặt :

— Tùng Liêm đùa gì thế ?

Văn Bình cười nhạt :

— Không đùa đâu, anh nói thật đấy. Em có thể qua mặt người khác, nhưng đừng mong qua mặt anh.

Từ khi gặp em, anh đã biết em là nhân viên GRU.

Mặc áo xong, chưa kịp gái nút, Tiểu Phi vội luồn tay vào túi quần «din» Văn Bình chụp gọn bàn tay búp măng trắng muốt của nàng.

— Đứng em, khẩu súng của em giấu trong túi, anh đã nhìn thấy. Dầu em cầm súng, em cũng không thể giết được anh.

— Anh chờ kiêu ngạo !

— Chắc em mới ở Mạc tư Khoa về nên chưa nghe nói đến anh. Xin tự giới thiệu : Anh không phải là đại tá Tùng Liêm, Mà là Z, 28.

Tiểu Phi giật mình đánh thót, Nàng trở mặt nhìn chàng. Mặt nàng mở to càng đẹp thêm.

— Trời, té ra anh là Văn Bình !

» Văn Bình dịu dàng :

— Phải, anh chính là Văn Bình bằng xương bằng thịt.

Giọng Tiểu Phi sắc như dao :

— Nếu vậy, U 14 xin kính chào anh. Em là nhân viên đặc biệt của INU. Hẳn anh đã biết tên thật của em không phải là Tiểu Phi, nhưng thôi, chúng mình biết tên thật của nhau làm gì, phải không anh ? Bây giờ, chân tướng anh đã bại lộ, nếu anh biết điều thì nên đầu hàng đi, em sẽ tìm cách che chở.

Văn Bình cười khanh khách :

— Che chở ? Tiểu Phi khôi hài quá ! Trong nghề này, không hòa hợp được thì chỉ có giết nhau là ổn thỏa nhất. Lẽ ra anh giết em để thoát thân, song em là người đàn bà đẹp, anh đã thề chỉ giết kẻ ngang vai, bằng lứa, chứ không giết phụ nữ yếu đuối. Trời đã gần sáng, chúng mình không thể tiếp tục tranh luận về những chuyện không đâu được nữa. Anh muốn cắt đứt tại đây. Phiên em dẫn anh đến nơi giam Hoàng Hoa.

— Hoàng Hoa ? Cô gái từ Lào đến với anh phải không ?

— Em lạ gì Hoàng Hoa ! Anh cần gấp nàng ngay. Gặp để giải phóng cho nàng.

— Nàng có diêm phúc thật.

— Cô đừng kéo dài thời giờ. Nếu cô không vâng lời, miễn cưỡng tôi phải dùng sức mạnh.

— Em nghe danh Văn Bình từ lâu, giờ đây mới được hân hạnh hiểu rõ tinh tinh. Anh là kẻ vũ phu, chỉ dám ăn hiếp phụ nữ có thể.

Văn Bình nắm tay nàng, đẩy nàng đi trước. Chàng dẫn giọng :

— Tôi xin nhắc lại lần nữa. Hễ cô kháng cự là tôi hạ độc thủ. Người như cô chỉ cần một phát átêmi nhẹ là đủ.

Tiểu Phi nhún vai lặng lẽ bước trên con đường ngoằn ngoèo. Được một quãng, nàng nói :

— Em xin báo anh biết, thạch động của đại tá Woòng được canh phòng hết sức cẩn mật, đến em cũng phải đứng ngoài.

Văn Bình nhún vai :

— Cảm ơn cô.

Tiểu Phi rẽ vào rừng măng. Văn Bình ra hiệu cho nàng dừng lại. Tiểu Phi cất tiếng :

— Anh sắp thủ tiêu em phải không ?

Văn Bình cười nụ :

— Cô lầm. Tôi đang cần cô dẫn đường. Cho dẫu không cần cô nữa, tôi cũng không thể hạ sát một người đàn bà đẹp tuyệt vời và khả ái tuyệt vời như cô.

— Cảm ơn anh. Vậy mời anh tiếp tục.

— Tiếp tục đi thẳng ư ?

— Vâng.

— Không phải đường này, cô ạ. Hết đường này đến một trạm gác chứ không phải đến thạch động.

của đại tá Woòng. Cô dụng tâm đưa lạc đường để tôi xụp bẫy, nhưng tôi vẫn cố tin là cô không định hại tôi, như vậy để tôi có lý do áp ủ hình bóng diêm kiều của cô trong tâm trí.

Tiểu Phi hơi biến sắc, song một thoáng sau nàng đã trấn tĩnh được. Nàng thở dài dướm về tiếc nuối :

— Em thua anh là đúng. Anh quả là thiên tài.

Giọng nói của nàng ngọt ngào và nồng nàn như rượu rum pha nước ngọt coca cola. Chàng muốn ghi lấy nàng, nhưng một tiếng động độc đáo vừa cất lên. Thoạt đầu chàng tưởng là hổ. Nửa giây đồng hồ sau, chàng nhận rõ ra tiếng chân người. Văn Bình quay lưng lại thật nhanh. Một lưỡi mã tấu sáng loáng vèo tới. Nếu chậm trong tích tắc, chàng đã bị chặt đứt làm hai khúc.

Chỉ trong cơn nguy biến tài ba của điệp viên Z 28 mới có cơ hội thi thố toàn diện. Nghe hơi gió mạnh chàng đoán được đường dao của đối thủ. Hai bàn tay nắm chặt chuỗi dao, địch đang quét lưỡi sắc như nước vào bụng chàng. Thế chém dao này là thế « Tô Tần bội kiếm », tuy thông thường nhưng khá lợi hại. Thấy Văn Bình tránh đòn dễ dàng, đối thủ tỏ vẻ hoảng sợ. Hấn nhào lại gần, xử dụng thế « liên hoàn tam dao », chém liên tiếp ba nhát từ trên xuống dưới. Văn Bình chờ cho hấn thu dao về sau nhát thứ ba mới trườn theo và tung ra một biến thể của thế võ Thiếu lâm « ô long nhập tĩnh »,

rồng đen vào giếng, khóa chân địch, khóa đầu địch và đánh móc vào cằm địch. Tên cằm mã tấu ngã chúi vào gốc cây lớn, khối thịt gần 75 kí cân hẳn bị dẹp lép, hẳn nằm mọp luôn không ngồi dậy được nữa.

Tiểu Phi chôn chân xuống đất, nàng bị thôi miên bởi quyền thuật siêu đẳng của Văn Bình. Chàng vừa hạ thủ một võ sĩ cũ khời về đơn đao trong mật khu R. Dưới sự điều khiển của Quốc Tế Tinh báo Sở, nhân viên an ninh mật lữ được huấn luyện bí quyết của phương pháp đánh lạc, đặc biệt là đơn đao pháp. Vì vậy, họ biết xử dụng mã tấu một cách nhịp nhàng, tinh vi và lợi hại.

Văn Bình dắt Tiểu Phi rẽ vào bụi rậm tối om. Chàng ra lệnh, bằng giọng nhỏ nhưng cương quyết :

— Nếu tôi không lầm thì phía trước là thạch động của đại tá Woong. Chỉ có cô biết cách vào tận nơi. Cô hãy giúp tôi, nếu không buộc lòng tôi phải giết.

Văn Bình đi sát người Tiểu Phi. Mùi thơm trên tóc nàng bay thoảng vào mũi chàng. Nếu nàng không phải kẻ thù thì chàng đã ôm hôn cặp môi chín mọng. Dường như nàng cũng rung động mãnh liệt nên phải tự chế, lách sang một bên.

Hai người vừa đến một tảng đá lớn. Tiểu Phi nói :

— Em sẵn sàng đưa anh tới. Nhưng anh đừng vội kiêu căng. Anh chỉ có thể giết tên gác tầm

thường bên ngoài, chớ không hy vọng trấn áp đội vệ sĩ ghê gớm của đại tá Woong.

Văn Bình nhún vai :

— Được, cô để mặc tôi.

Tiểu Phi nhìn chàng, ngạc nhiên :

— Lại nhỉ, em thấy anh có tật nhún vai mỗi khi phản đối.

Văn Bình không đáp. Chàng đang lưu tâm đến vọng gác sừng sững trước mặt. Đã tới miệng hang hùm với ý định bắt cọp, dầu chàng muốn thoái lui cũng không kịp nữa.

Tiểu Phi lại hỏi :

— Anh định giải cứu Hoàng Hoa ư ?

Văn Bình dứt hai tay vào túi quần :

— Đó mới là một trong nhiều việc sẽ làm. Thôi, cô đừng hỏi vặn nữa, cô tò mò quá, và tò mò không phải là tính tốt trong nghề điệp báo.

Bỗng một tiếng thét nổi lên

Tên lính gác, tay cầm tiêu liên, từ bên trong chạy ra, hô mật khẩu liên lạc. Thấy Tiểu Phi, hẳn đứng lại. Bàn tay của Văn Bình phóng ra nhanh như lưỡi dao máy. Bị chém vào gáy, tên lính ngã xuống. Chàng lôi Tiểu Phi bước rảo vào bên trong. Gai nhọn kéo rách quần áo nàng và đãn da nàng chảy máu. Nàng suýt soa kêu đau, song Văn Bình không nghe tiếng. Chàng còn mải nghĩ đến cách loại trừ hai tên lính trong vọng gác thường trực. Khắc phục được trở ngại này, chàng sẽ thâm

nhập thạch động của đại tá Woòng dễ dàng.

Chàng có lợi là cùng đi với Tiểu Phi. Bọn gác tin nằng là người quen. Thừa cơ, chàng dễ ra tay. Vọng gác mở cửa rộng hoác, ánh đèn leo lét chiếu ra. Trời gần sáng, sương muối dồ dầm dề, đứng sát vai nhau mới nhìn rõ mặt.

Tay choàng eo Tiểu Phi, Văn Bình xăm xăm bước qua. Một tên gác vừa chạy ra thì Văn Bình chặn lại, hạ átêmi vào giữa ngực. Tên thứ hai chỉ kịp lên đạn vào nòng kêu « soạch » là Văn Bình đã tiến đèn bên, tổng gọn một trái thoi sơn. Hẳn ngã vật như cây gỗ xuống đất. Tiểu Phi vùng vẫy định thoát thân, song Văn Bình đã kéo nằng lại. Không hiểu vô tình hay hữu ý, nằng dắm sầm vào người chàng. Mùi thơm da thịt tràn ngập lỗ mũi và cuống họng chàng.

Thạch động hiện ra đen ngòm. Văn Bình hỏi Tiểu Phi :

— Phòng giam ở đâu ?

Tiểu Phi đáp :

— Ở cuối con đường này.

— Còn căn phòng của đại tá Woòng ?

— Bên trái.

Nền thạch động được lót đá tảng vuông vức nên rất dễ đi. Chàng diu Tiểu Phi vào mộ căn phòng nhỏ, xây bằng đá ong. Bên trong trời tối mờ mờ.

Chàng, dầy nằng ngồi xuống cái ghế sắt nặng,

và nói giọng chắc nịch :

— Cảm ơn cô. Lẽ ra được cô dẫn đường, tôi phải đối xử với cô nhã nhặn hơn. Nhưng tôi kuông còn cách nào khác. Miên cưỡng tôi phải trói cô lại ở đây.

Tiểu Phi trợn ngực, trong dáng điệu thách thức nằng càng quyến rũ hơn :

— Anh hề ! lắm. Em có nguy hiểm đâu mà anh phải trói ?

Văn Bình cười gương :

— Cô đừng bắt tôi ru ngủ cô bằng átêmi. Vì tôi chỉ cần điềm nhẹ vào huyết thái dương là cô sẽ ngủ một mạch đến trưa mới dậy. Nhưng tôi không muốn làn da trắng nõn của cô bị trầy trụa. Mong cô hiểu cho.

Tiểu Phi lại vùng vằng kháng cự song Văn Bình đã ấn nằng xuống và nhét giẻ vào miệng. Nằng bị trói chẳng chịt vào chân ghế sắt. Sau đó, cái ghế được buộc giăng vào cây cột gỗ lớn giữa phòng.

Xong xuôi chàng nói :

— Xin lỗi cô. Chỉ độ một, hai giờ nữa người ta sẽ đến cởi trói cho cô.

Nói đoạn, Văn Bình bẳng mình ra ngoài. Chàng chạy nhanh trên con đường trơn bóng.

Đèn sáng từ xa chiếu lại. Văn Bình áp lưng vào vách núi, nghe ngóng động tĩnh. Vượt khỏi vọng gác này, chàng sẽ lọt vào khu vực bí mật của thạch động, nơi cất giữ tài liệu quan trọng và giam

giữ Hoàng Hoa.

Văn Bình thoáng thấy một bóng đen cao lớn. Hẳn mặc quần áo rằn ri, lưng đeo dây lựu đạn, lưỡi lê, mặt bị che lấu dưới bộ râu quai nón xồm xoàm. Tuy từ trog tối nhìn ra Văn Bình vẫn thấy hai vết theo hình chữ thập vắt chéo trên trán, và cặp mắt đỏ ngầu như sắp biến máu tươi.

Văn Bình đi men theo vách đá. Chàng chỉ còn cách gã đàn ông thô lỗ chừng 5 thước. Chợt chàng nghe tiếng chó sủa. Nếu không phải là tay già dặn trong nghề chàng đã giật mình, mất tinh thần. Chàng chỉ hơi biến sắc, nhưng trấn tĩnh được ngay.

Địch đã dùng chó bet-giê tất chàng không thể lần trốn. Chàng phải ra mặt quyết tử. Song chàng chưa kịp đối phó thì con bet-giê Đức lòng xù, trông như sư tử, xồ lại. Văn Bình né sang bên. Nhưng chàng chưa phản công vội. Trước hết chàng phải làm tắc họng khẩu súng lục to tướng trên tay tên lính gác.

Chàng phi thân đến gần đối phương. Tên gác giờ súng ngang mày, sửa soạn khạc đạn thì bàn tay hữu của Văn Bình đã tung ra, nhanh như chớp nhoáng. Chàng đánh trúng cườm tay hắc. Bùn rùn hắc buông súng, Văn Bình hươi cạnh bàn tay, theo phép cương đao của Thiếu Lâm tự quét mạnh từ trái sang phải. Bị quất ngang cổ, tên gác to lớn gieo mình xuống sàn động kêu rầm.

Nghe gió thổi phía sau, Văn Bình vội rùng

xuống, trong thế tọa bàn đề phòng thủ, mắt ngó thẳng, tay mặt xòe ra, sửa soạn đánh miếng «Thần sơn trám mọc». Giờ đây chàng phải đối phó với con thú từng được huấn luyện giết người. Loại chó bet-giê này là khí giới đặc lực của mọi sở do thám. Chỉ cần hai con bet-giê là đủ canh phòng một tòa nhà lớn thay vì một tiểu đội võ trang tận răng.

Con bet-giê mất tròn, vọt qua đầu Văn Bình đâm sầm vào tường. Nhưng nó đã quay lại thật nhanh, đuôi lượn vòng tròn như muốn quấn chặt lấy Văn Bình. Chàng ngã người ra sau, con bet-giê tung bốn vó nhảy tới.

Lần này, chàng không thêm tránh né nữa. Vì chàng đã biết được nhược điểm của con bet-giê tinh khôn. Con chó vừa chồm lên, Văn Bình đã vùn ngoại công vào sống bàn tay phạt chéo vào ức. Miếng đòn của chàng có thể đánh gục con chó mộng. Con bet-giê được dạy công tập luyện song đành chịu phép trước ngón quyền vũ bảo của Văn Bình.

Nó rống một tiếng dài rồi lăn kèn ra đất. Văn Bình lượm khẩu súng và hai trái lựu đạn rồi chạy như bay vào bên trong.

Chàng đập tung cánh cửa phía trước, bên trong không có ai. Chắc hẳn tên gác và con bet-giê là chương ngại vật cuối cùng trên đường đột nhập vào huyệt của đại tá Woòng, trưởng ban Hắc Y.

Ngọn đèn dầu đặt trên bàn gỗ kê giữa phòng cháy lù mù, Văn Bình khuỵu cao ngọn bấc.

Chàng suyt reo mừng khi thấy cái tủ sắt đồ sộ, dựa lưng vào vách thạch động sáng lóa ngàn nhũ.

Chàng nhả luôn một hơi 3 viên đạn. Cửa sắt bật tung chàng luồn tay vào, nhưng chẳng lấy được gì. Bên trong toàn là súng là súng. Văn Bình hơi thất vọng vì chàng dinh ninh là tủ đựng tài liệu mật.

Chàng đập đổ cái bàn, lật ngửa để quan sát mặt dưới. Vẫn không có gì khả nghi. Chàng liền chạy ra ngoài. Một tiếng quát nổi lên :

— Đứng lại.

Văn Bình đứng lại. Nhưng để lấy cớ chứ không phải quăng súng đầu hàng. Khẩu súng lục chìa ngược ra sau, Văn Bình bắn không cần ngắm.

Viên đạn quái ác cắm giữa mặt một gã đàn ông gầy khô, cao lêu nghêu, lông mày nhều lại. Hấn ngã vật chỉ kịp kêu lên một tiếng.

— Chết !

Một tràng đạn tiểu liên lóa sáng thạch động. Các cỡ súng đua nhau khạc lửa chung quanh Văn Bình. Hết lối thoát thân, chàng bèn nằm dãn xuống đất, và bò từ từ sát vách núi. Nhặt được hòn đá, chàng giơ lên ném thật mạnh. Tiếng động do hòn đá gây ra được đón tiếp bằng mấy chục phát đạn inh tai, nhưc óc, mùi thuốc súng khét lẹt Văn Bình gửi quen mà vẫn ghệt thở.

Căn cứ vào tia lửa, Văn Bình khám phá ra hai khẩu tiểu liên, đúng hơn, 2 khẩu AK 47. Mỗi khẩu

án ngữ một lối đi, khiến Văn Bình bị kẹt ở giữa, nếu chúng tiếp tục khạc đạn chàng sẽ bị tan như xác pháo.

Chàng sức nhớ đến hai quả lựu đạn. Lặng lẽ chàng ghé răng mở nắp và chốt an toàn. Chàng ném vào phía phát hiện làn lửa da cam. Lựu đạn nổ ầm, đá vụn bay tủa khắp nơi. Vách đá dội lại làm tiếng nổ to hơn gấp bội, như trái bom hạng nặng vừa rớt xuống thạch động.

Văn Bình lấy tay che đầu để tránh tai nạn. Đá sắc làm da thịt chàng trầy trụa. Chàng nghe tiếng kêu la thất thanh. Chắc miêng lựu đạn đã giết cả hai tên địch, vì Văn Bình không còn nghe tiểu liên AK-47 nổ lác tặc nữa.

Chàng đã đoán lầm. Chỉ có một tên thiệt mạng. Tên thứ nhì đã khôn ngoan nằm rạp xuống khi nghe lựu đạn lặn lổng lổc trên sàn thạch động.

Hấn bộp cò liên hồi. May thay, Văn Bình vấp đá ngã chúi vào vách núi. Nhờ trượt chân, chàng thoát hiểm. Đối phương định bắn tiếp nhưng Văn Bình đã sỏ lại, đâm ngón tay nhọn vào nhãn huyết địch. Đánh bằng một ngón tay là môn võ dễ học nhưng khó luyện, đến mức tuyệt luân trong Thái cực quyền. Người ta gọi nó là Nhất điểm thương. Văn Bình đã luyện nhất điểm thương thành mũi dùi sắt, đâm gỗ cũng thủng huống hồ da thịt. Nạn nhân rú lên như con heo bị thọc tiết.

Văn Bình cầm đầu cầm cò chạy trở lui. Chàng

không dám tiến sâu thêm Nghe tiếng súng và lựu đạn, bọn gác đã bỏ trí khắp thạch động. Chàng chỉ còn cách thoát thân bằng lối vào hồi này.

Chàng chột dạ khi thấy đèn đuốc sáng choang. Thì ra đại tá Woong đã thấp đèn đón chàng.

Chàng không còn lối nào nữa.

Con đường độc đạo đã bị tảng đá lớn chắn ngang. Sau tảng đá là dãy hòng súng tiêu liên đặt song hàng. Chàng định liều mạng nhào qua. Co chân lên, chàng sửa soạn vọt khỏi tảng đá.

Nhưng một loạt tiếng nổ long trời, lở đất vang lên. Từ giàn súng kê trên phiến đá bay ra nhiều lần khói xanh biếc. Văn Bình bủi hoải tay chân, rồi ngã khụy. Con người dọc ngang vùng vẫy chưa hề biết sợ đã trở thành cây thị biền lành và vô tri giác. Văn Bình không kịp kêu la. Chàng lịm dần, lịm dần.

Bóng đêm xập xuống che kín mắt chàng. Chàng mê man lúc nào không biết.

**

Trận gió lớn từ khu rừng măng trước nhà thờ, lại làm YK rừng mình.

Tên vệ sĩ bị mũi tên nhỏ cắm phập giữa tim. Hắn rẫy lên nhẹ nhẹ rồi chết hẳn.

Người đàn ông hiện ra trên khung cửa khiến YK bàng hoàng. Trong tay, người lạ thủ cây ná lớn, loại của kẻ đi rừng, và cái tên dài, vót nhọn, chưa kịp lắp. YK thất sắc:

— Ông là ai?

Người đàn ông đáp oang oang:

— Tôi là Vương Sinh, phụ trách an ninh ở đây.

Sực nhớ ra, YK đập tay lên trán:

-- À, phải rồi Cách đây mấy tuần, nhân viên giao liên của tôi đã tiếp xúc với ông. Cảm ơn ông. May ông đến kịp, nếu không tôi đã bị tên phản phúc này hạ thủ.

Wương Sinh nghiêng mình, thi lễ:

— Như thế, ông càng khỏi bận bịu. Vì nếu ông không giết nó, bắt buộc chúng tôi phải ra tay. Duy tôi hơi phàn nàn ông một điều.

— Tôi có điều gì thất thổ, thưa ông?

— Ông hơi vụng về một chút. Giá ông bình tĩnh thêm nữa thì nó đã chết nhăn răng. Ông thiếu bình tĩnh nên lẽ ra rút gói xi-a-nua, ông lại làm à phiến trắng.

YK giật mình:

— Té ra ông núp bên ngoài!

Wương Sinh nhún vai:

— Vâng, tôi đã mạo phép ông vì ông là thượng khách của chúng tôi.

— Nhân tài như ông mà cộng tác với tôi thì khỏe cho tôi biết bao?

— Ông đừng lo. Từ phút này, tôi đứng về phía ông. Nhưng ông phải chấp nhận các điều kiện do chúng tôi đưa ra.

— Tôi đã vượt trăm ngàn nguy hiểm để vào mặt khu gặp các ông, như vậy vẫn chưa đủ ư ?

— Vẫn chưa đủ. Ông cần tỏ thiện chí thêm nữa.

— Ông muốn gì ?

Vương Sinh vút cây ná xuống sàn, rồi kéo ghế ngồi, không đợi YK mời. Chưa đáp vội, Lán hỏi :

— Ông hút thuốc nhé ?

YK sửa soạn gạt đầu thì Vương Sinh đã vỗ tay ba cái. Cửa nhà sàn lại mở, hai nhân viên lễ mễ bung vào cái khay lớn, trên đặt bộ bàn đèn thuốc phiện. Vương Sinh khêu bắc đèn dầu lạc rồi mời :

— Chắc từ khuya đến giờ ông chưa hút. Biết tình ông nên tôi đã chuẩn bị loại á phiện ngon nhất. Một bọn con gái thật đẹp sẽ đến tiêm thuốc cho ông.

Nước bọt trào đầy miệng YK. Từ nhiều năm nay hắn nghiện nặng. Chỉ sau khi hút no nê, hắn mới sáng suốt.

Mùi thuốc phiện nướng chín thơm lừng khắp phòng. Dưới ánh đèn vàng ấm cúng, mặt YK trở nên mơ màng. Hắn nhắc lại câu hỏi :

— Ông có thể cho tôi biết điều kiện không ?

Vương Sinh rít một hơi thuốc lá Mỹ, danh trống lảng :

— Ông có mấy cháu nhi ?

Trán YK nhíu lại. Hắn choàng dậy :

— Bốn. Ông hỏi thế làm gì ?

— Không. Trong nghề điều đình bí mật này,

chúng tôi luôn luôn nắm đầu cán. Chỉ thị cấp trên yêu cầu ông đưa ba đứa con nhỏ của ông lên Đà Lạt.

— Lên đó làm gì ?

— Giản dị lắm. Ông ra lệnh cho nhân viên của ông dẫn chúng lên cao nguyên nghỉ mát. A, các con nhỏ của ông vốn thích đi săn trong rừng. Ông hãy tổ chức cho chúng một cuộc săn bắn.

— Các ông định bắt gia đình tôi làm con tin ư ?

— Dĩ nhiên. Nhân viên của tôi sẽ mai phục trong rừng. Nếu ông lừa gạt, bắt buộc tôi phải hạ thủ con ông.

— Vậy thì không được.

— Nếu ông từ chối, cuộc nói chuyện giữa chúng ta phải chấm dứt ở đây.

— Ông không thể đòi tôi hy sinh trọn gia đình một cách phi lý.

— Nào tôi có bắt ông hy sinh gia đình đâu ? Ông lầm. Tôi chỉ tạm giữ chúng làm con tin, để phòng ông rắp tâm phỉnh gạt.

— Tôi xin thề độc là rất thành thật.

— Ông đã thề độc nhiều lần với bằng hữu và đồng chí của ông. Hôm nay, ông đã thề độc với bọn vệ sĩ. Và ông đã giết chúng nó.

YK thở dài :

— Vâng, tôi xin nghe lời ông. Nhưng tôi đang ở mặt khu, không thể liên lạc với gia đình ở Sài

gòn được.

Vương Sinh mỉm cười :

— Ông hãy viết thư. Tôi sẽ cho người mang ngay về Sài Gòn.

YK ngạc nhiên :

— Nghĩa là tôi phải ở lại đây khá lâu ?

— Không lâu đâu. Chỉ vài ngày thôi. Sau khi ta thỏa thuận ông có thể trở về.

— Tôi không thích bị người lạ hăm dọa.

— Ông vẫn cứ đi đâu thì thôi. Để tôi yêu cầu Rimbô chở ông về.

Vương Sinh nheo mắt một cách đặc ý YK ngồi thư rồi thở dài sườn sượt. Lát sau, hắn nói :

— Thôi được. Tôi bằng lòng.

Hắn cúi húi viết thư. Viết xong, hắn trao cho Vương Sinh. Vương Sinh mỉm cười bỏ vào túi :

— Bây giờ mời ông theo tôi.

Bên ngoài trời bắt đầu sáng. Sương muối tỏa xuống trắng xóa, xe dip bật hết đèn pha mới thấy đường. YK co ro trong áo lạnh, trong khi Vương Sinh lặng lẽ hút thuốc lá, thỉnh thoảng cúi nhìn đồng hồ dạ quang đeo tay.

Xe hơi chạy ngoằn ngoèo một hồi lâu mới đến cửa động đen ngòm. Tài xế bóp kèn inh ỏi trước khi phóng vào trong. Vương Sinh ra lệnh cho tài xế đậu lại :

— Mời ông xuống xe.

Hai người bước xuống hầm. Dưới hầm, đèn

sáng như ban ngày. Vương Sinh dẫn YK vào căn phòng xây bằng đá ong lớn, và kéo ghế mời ngồi. Một gã đàn ông mặt mày nham hiểm đợi sẵn sau cái bàn mộc hình tròn. Hắn là đại tá Woòng, trưởng ban Hắc Y. Chẳng nói, chẳng rằng, Woòng đưa cho Vương Sinh một mảnh giấy nhỏ. Đọc xong, Vương Sinh tái mặt và thối lên nho nhỏ :

— Trời ơi !

Đại tá Woòng đứng lên, nói với YK :

— Rất tiếc là chúng tôi chưa thể bàn chuyện với ông vì lẽ dễ hiểu ông đã làm hư hỏng kế hoạch. Sở Mật Vụ của lão Hoàng dưới quyền ông đã tung nhân viên vào R.

YK lặp lại, giọng lo lắng :

— Tung nhân viên vào R ? Tại sao ông biết ?

Woòng nghiêng răng ken két :

— Tôi đã bắt được hắn. Hắn đội lốt một sĩ quan cao cấp được phái từ Bắc Việt vào để thương thuyết với ông. Vì vậy, chúng tôi phải lưu giữ ông lại, chờ chỉ thị. Tôi hy vọng ông không phải chờ lâu. Tôi sẽ cố gắng giải quyết nhanh chóng khiến ông có thể về Sài Gòn càng sớm càng hay. Nhưng trước hết, ông phải tỏ thiện chí. Tôi đã dặn đại tá Vương Sinh yêu cầu ông viết thư đưa các con ông lên Đà Lạt. Chắc ông trách tôi không tin ông, nhưng trong nghề này bắt buộc tôi phải thận trọng.

— Tôi đã viết thư.

— Đó mới là điều kiện thứ nhất. Thứ hai,

Ông phải cho tôi biết tên nhân viên của lão Hoàng là ai.

— Tôi làm cách nào biết được.

Đại tá Woòng khoát tay :

— Ông phải biết. Tôi sẽ giải hẩn đến gặp ông.

YK đứng vụt dậy :

— Ông đừng áp bức tôi. Nếu tôi gặp hẩn, tính mạng tôi sẽ trở nên bấp bênh.

— Tại sao ?

— Ông còn giả vờ nữa ư ? Ông cố tình đưa tên gián điệp ấy đến gặp tôi để hẩn nhận diện tôi. Và để ông nắm chớp tôi. Khi nào muốn hại tôi, ông sẽ tha hẩn về Sài Gòn.

— Ông thông minh lắm. Và tôi mong ông đừng lợi dụng sự thông minh này để phản thù ông.

YK ngồi im. Đại tá Woòng ném một tấm ảnh xuống bàn. Nhặt lên xem. YK giật mình. Đó là chân dung một thanh niên có gương mặt quả cảm và khôi ngô. Ai đã gặp một lần suốt đời sẽ không quên. Nhất là không quên được cặp mắt phát ra luồng sáng khác thường, có đủ sức thổi miên vạn vật, và làm mọi người nhìn thấy phải run rẩy tứ chi.

YK buột miệng kêu :

— Z. 28.

Vương Sinh hỏi giắt :

— Ông nói sao ? Hẩn là Văn Bình Z. 28 ư ?

YK gật đầu. Đại tá Woòng giăng lấy tấm hình và đi sát mắt. Hẩn nói :

— Dạ nhỉ. Nếu quả hẩn là Z. 28 tất tôi phải

biết. Tôi đã có dịp đấu trí một lần với hẩn ở Bắc kinh. Hẩn có vết sẹo dài ở thái dương bên hữu và hai má lõm sâu kia mà...

YK lắc đầu :

— Hẩn thay hình đổi dạng hàng trăm lần, đại tá không nhận ra được đâu. Mặt hẩn chẳng có vết sẹo nào hết. Riêng tôi, tôi chỉ liếc qua là biết hẩn. Hẩn có luồng nhờn tuyến lệ lưng, ai cũng bủn rủn da thịt. Chính vợ tôi...

Biết lỗ miệng, YK ngồi yên. Đại tá Woòng gật gù :

— Chuyện ấy, chúng tôi đã nghe thiên hạ nói nhiều. Bà nhà quen thân Z. 28 thì phải. Một thanh niên đẹp trai và đa tình như hẩn thì phụ nữ triu mến là thường.

YK đỏ mặt lên vì giận dữ :

— Ông phải giết hẩn.

Đại tá Woòng đặt tay vào máy điện thoại :

— Một tù nhân vô giá như Z. 28 chúng tôi không thể hạ thủ dễ dàng như vậy. Chúng tôi phải khai thác để moi rút tài liệu, rồi sau đó mới giết.

Hẩn chõ miệng vào ống nói :

— Alô, alô !

Từ điện thoại vẳng ra :

— Thưa đại tá...

Rồi cảm bật, Đại tá Woòng quay ma-ni-ven điện thoại liền hỏi Giây nói đã bị cắt đứt. Hoàng hốt, hẩn rờ khẩu súng giắt ở thắt lưng. Nhưng từ

sau lưng nổi lên tiếng quát :

— Vương Sinh ? Woòng ?

Vách đá dội lại tiếng quát ghê rợn. Cả ba người vùng quay lại. Trước mặt hiện ra hòng súng đen ngòm.

VIII

Kỳ phùng địch thủ

VĂN BÌNH tỉnh dậy trong gian phòng tràn ngập ánh sáng. Chàng nheo mắt trước hai ngọn đèn măng-sông lớn đặt trên bàn. Chàng cảm thấy đau rần ở bả vai và cổ, miệng buồn nôn, và dạ dày nôn nao. Cảm giác này thường có sau khi bị đánh vào gáy bất tỉnh và thức dậy.

Văn Bình nhìn chung quanh. Trong phòng không có ai. Chàng đang nằm trên băng-ca vải, thứ dùng ngoài mặt trận để vận chuyển thương binh. Ánh đèn sáng quắc làm chàng bâng khuâng không biết là đêm hay ngày, nhưng chàng đoán là ngày. Vì lúc chàng chạy ra gần cửa động thì đêm đã gần tàn. Chàng bị mê man vì trúng đạn tiểu liên chứa thuốc ngủ cực mạnh.

Bị địch bắt là thường trong nghề gián điệp nên Văn Bình không lo ngại. Miễn chàng còn sống, chưa bị tàn phế là được. Văn Bình nhắm mắt, đuổi chân